

(Před začátkem VIII. ročníku se redakce FOLKtimu a Rada Notování dohodly, že reportáže z jednotlivých kol, v minulém ročníku zveřejňované výhradně na www.notovani.cz, budou nyní, stejně jako výsledky, zavěšovány i na FOLKtimu. Výsledky budou zavěšovány v pondělí po Notování a reportáže tři dny na to, tedy druhý čtvrtek v měsíci, tj. týden po Notování. Rada Notování se omlouvá za skluz informací z 1. základního kola zapříčiněný poruchou počítače, na kterém jsou informace o Notování zpracovávány.)

Notování se ve svém novém, osmém ročníku přestěhovalo (opět) do dalšího působiště, kde jsem až dosud nikdy nebyl, a tak to byla poznávací cesta. Na Florenci přesezení z metra C do metra B, a když jsem 2. září vystupoval ve stanici Českomoravská, uvědomil jsem si dvě věci: v jaké republice žiji a že cesta z Krče do Vysočan, tedy přes celou Prahu, je metrem brnkačka a zcela bez nervů. Když ve stanici Českomoravská vystoupíte a dáte se doprava, máte před očima obří halu s obřími písmeny O2, ale tam to není. Když se podíváte doleva, uvidíte (krátkozrací s pomocí brýlí) z boku do oblouku klenutou moderní budovu barvy světlounké mléčné čokolády. A jako by v ní kousky červených třešní a bílých mandlí nebo oříšků byly, svítí na budově písmena Music City. A tam to je! Novostavba naproti je natřená hořkou čokoládou, takže je tmavě hnědá. Do prvního patra, kde se hraje, lze jít buď prostředkem budovy rovnou ke schodišti a výtahu anebo, před 19. hodinou, krátkou levou stranou mléčné čokolády, a to zejména muzikantům doporučuji. Projdete totiž obchodem s hudebními nástroji, což je zážitek – až na to, že hrozí úbytek peněz – úžasný.

V prvním patře je prostorný bar Music Café s pohodlným sezením a zvukotěsnými skleněnými dveřmi do sálu Music Hall, které se při koncertu – na rozdíl od loňského Kocoura – zavírají. Koncertní sál je vybaven polstrovanými židlemi, slušně širokým jevištěm a širokým otvíracím oknem pro případ vedra. Zkrátka prostředí takřka honosné, na druhou stranu však zcela odpovídající kvalitě muziky, která se tu v soutěži provozuje.

Moderátoři se nezměnili, před příjemně zaplněným hledištěm se chopili mikrofonů Bublina s Belmondem a první základní kolo Notování mohlo začít: Skupina **Lážo plážo** přijela z Lysé nad Labem a začala písní

Dlouhá túra

, což mohlo vypadat odvážně, ale pro kapelu, která vznikla v roce 2005 a už v roce 2006 vydala demosnímek s deseti vlastními písničkami, to vlastně bylo normální. Na druhou skladbu

Kočíčí

si perkusista Tomáš Vydra vzal basovou kytaru, v závěrečné čtvrté písni

Dobří holubi

, o níž prohlásili, že patří mezi jejich nejnovější, zpíval Mirek Novák

„*Jen dobří holubi, jen trochu rezaví, co tě nezahubí, co tě nezabije, to tě posílí*“

a publikum už aplaudovalo ostošest – byl to siný závěr dobře vygradovaného vystoupení.

Druhý v plánovaném programu, Jára Novák, do Music City netrefil nebo zapomněl, a tak přišla pražská bluegrassová kapela **Twisted Timber**. Čtyři kluci, z toho jeden Američan a úplně na kraji mandolinistka Zuzana Lišková, které se držela její malá dcerka Bára do té doby, než ji zlákaló zákulisí a maminka střídala pohledy do strun s pátráním v černých závěsech jeviště... Hlavním zpěvákem byl kytarista Matthew Whitten a angličtináři v publiku se zaradovali, protože tahle kapela rozhodně nezpívala obludnou čekingliš, byť měla všechny texty v rodném jazyce bluegrassu. Kontrabasista Petr Šolc pepřil slovem chvíličky mezi písňemi, houslista Jan Bartošek si svým hlasem náramně notoval s Američanem Matthewem a Pavel Bařina vyšival na banjo, jak to k bluegrassu patří. Když dohráli, říkal jsem si, že bych je moc rád ještě někdy slyšel a nebyl jsem sám.

Tři dívčinky s kolektivním taťkou Pepíkem, to byl **Věneband**. Přijeli z Litomyšle, což bylo na české poměry ten večer nejdál, ale jak Belmondo správně odpočítal – na Američana v předchozí kapele to nestačilo... Uprostřed ansámblu Jana Věnečková s houslemi, s mandolínou a v závěrečné písni i s kastanětami, s krásným hlasem a šestnáctiletou hlavou plnou nápadů. Po levé ruce její mladší sestra Iva za klávesami, po pravé ruce Viki Dostálová střídající djembe a kytaru a úplně na kraji Josef Taťka Věneček s jazzovou kytarou v ruce podporující skromným, leč kvalitním beglajtem pozoruhodný výkon děvčat. Janiny písničky a verše typu „*čaj zažraný do šálku*“ jen utvrzovaly posluchače, jaké talenty máme v téhle zemi, kterou s oblibou, i když mnohdy až protismyslně, nazýváme malou.

Jediné duo večera – **Surikhata** – byli Petr Svoboda s pozoruhodným nástrojem zvaným Chapman-stick a zpěvačka Jitka Svobodová – Fabiánová. Prozradila na sebe nejen, že právě skončila mateřskou dovolenou, ale že jako učitelka trochu závidí Bublíně, která učitelství pověsila na hřebík a šla do ZOO, zatímco ona v tom zvěřinci zůstává... Nicméně když ji pak člověk slyšel zpívat, říkal si, že se její žáci ve škole mají. V jedné písničce také oslavila

Napsal uživatel Honza Dobiáš
Neděle, 12 Zář 2010 11:11

---

mateřskou, použila k tomu i frkačky svého potomka a diváci juchali! Kdo neslyšel nikdy hrát někoho na Chapman-stick, měl by vědět, že je to nástroj, který hraje jako basovka i sólovka dohromady, má spoustu strun a nejmenuje se po tom šílenci, co zabil Johna Lennona, nýbrž po panu Chapmanovi, který nástroj vymyslel.

Finále večera obstarala skupina **Vomiště**. Zpěvačka Jitka Mirovská vysvětlila zkracování názvu kapely od dr. Rudolf Vomiště přes Dr. Vomiště až k dnešnímu Vomiště jednoduše: stávalo se jim, že když přišli v pěti nebo šesti muzikantech na podium, našli tam židli a jeden mikrofon, protože zvukaři mysleli, že přijde jeden písničkář, jakýsi pan Vomiště... Začali slavnou písničkou *The Rose*, která nám připomněla, jaké úspěchy slaví s touto melodií Šárka Benetková a Nezmaři. A posluchači rozhodně nepřehlédli v červeném tričku kapelníka a baskytaristu Honzu Mirovského. Hraje na basovku se šesti strunami a stojí pro basáka docela netypicky – uprostřed kapely. Inu, kapelník.

Tím skončilo soutěžní hraní, posluchači zaškrtali čísla písniček, které se jim nejvíc líbily, muzikanti dostali na památku samolepky s logem Notování, Rada se odebrala ke své poradě o patro výš a za mikrofony se přichystal host prvního večera. Byla jím **Hudbanda** a v jejím čase proběhla pořadatelská porada a součet diváckých hlasů. Muzikant, písničkář a vítěz třetího ročníku Notování (ještě pod Vyšehradem), čestný člen Rady Notování a od loňska též Krtek ze Zahrady pana velkopěstitele Konečného, Martin Rous během porady pravil – a celá Rada s ním souhlasila – že tohle první kolo bylo nabitě spíš jako semifinále.

Hudbanda hrála krásně, rozšíření dua ve čtyřčlennou kapelu a souběžné rockové přitvrzení jejím písničkám rozhodně svědčí – co víc dodat. Když dohrála a rozloučila se vytleskaným přídatkem, vyhlásili moderátoři výsledky, které byly na FOLKtimu [publikovány](#) 9. září. Než se Bublina a Belmondo rozloučili moudrem na cestu, podotkli, že do semifinále sice diváci poslali Lážo plážo a postup od Rady Notování získala kapela Twistet Timber, ale že to nemusí být jediné postupy z tohoto kola: po skončení základních kol bude mít Rada Notování k dispozici tři divoké karty pro postup do semifinále, které může udělit komukoliv ze soutěžících tohoto

Notování v novém v dobré pohodě

Napsal uživatel Honza Dobiáš
Neděle, 12 Zář 2010 11:11

---

ročníku...

A to je prozatím všechno. Druhé základní kolo bude v Music City ve čtvrtek 7. října. Ahoj tam!

(psáno pro stránky Notování a FOLKtime.cz)